

Arrest

nr. 230 916 van 8 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2019.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die de internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-

economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, herinnert de Raad eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband merkt de Raad op dat de moeilijke periode die verzoeker in Griekenland gekend heeft, was vóórdat hem een beschermingsstatus toegekend werd. Heden is verzoekers situatie fundamenteel anders gezien hij in Griekenland internationale bescherming geniet. De omstandigheden op het Griekse eiland zijn dus niet representatief voor verzoekers toekomstige levensomstandigheden. Bovendien stelt de commissaris-generaal in zijn beslissing vast dat verzoeker, ondanks het feit dat hij bij aankomst op het eiland Chios niet onmiddellijk een tent of woonst kon worden toegewezen door de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming, kort daarna in het registratiegebouw van het vluchtelingenkamp verblijven. De bestreden beslissing vervolgt: "Bovendien werd u kort na uw aankomst op Chios in bescherming genomen door de politieagenten van het kamp en lieten zij op uw welzijn en veiligheid. Daarnaast wijzen uw verklaringen en medische documenten er duidelijk op dat u wel degelijk toegang had tot medische zorg. Zo werd u ten eerste meermaals behandeld in het ziekenhuis en kon u ten tweede op uitgebreide psychologische begeleiding rekenen. U ging tijdens uw acht maanden durende verblijf op Chios immers ongeveer zeven maal naar de psycholoog, en dit reeds vanaf één maand na uw aankomst in Griekenland (CGVS, p. 6). Uw Griekse medische documenten, met name het medisch paspoort, psychologisch attest en de twee doktersvoorschriften, bevestigen dat u toegang verleend werd tot medische zorg."

Dat verzoeker na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatuut geen toegang zou hebben gekregen tot bovenstaande diensten (bescherming, arbeidsmarkt, huisvesting en medische hulp), weet hij niet hard te maken vermits hij reeds een week nadat hij het kamp in augustus 2018 diende te verlaten, Griekenland heeft verlaten. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij enige inspanningen gedaan heeft om sinds hij erkend werd als vluchteling, alternatieve huisvesting, dan wel een manier om in zijn levensonderhoud te voorzien, te vinden. Aldus kan verzoeker niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Op basis van de door verzoeker voorgelegde documenten wordt, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, kan niet worden aangetoond dat verzoekers medische toestand de toegang tot basisvoorzieningen zoals gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt en zijn deze elementen onvoldoende om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Griekenland.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij zelfmoordpogingen heeft ondernomen en legt bij zijn verzoekschrift foto's neer van de zelfverminking waarna hij deed. Dat verzoeker met psychologische problemen kampt, wordt op zich niet betwist. Echter, zoals hoger reeds overwogen, blijkt uit niets en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Griekenland geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen geloofwaardige elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en hij er in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op

bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend kan stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting van 6 december 2019, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 september 2019, voert verzoekende partij aan dat zij vreest voor de broer van haar vriendin. Zij licht toe dat haar vriendin in Irak al beloofd was aan een andere partner en haar familie nu zeer boos is dat zij een relatie heeft met verzoekende partij. Zij stelt, onder verwijzing naar haar aanvullende nota, dat de broer van haar vriendin in Griekenland is aangekomen, en bedreigingen heeft geuit aan het adres van verzoekende partij waarvoor zij en haar vriendin een klacht hebben ingediend bij de politie. Verzoekende partij is van oordeel dat de Griekse autoriteiten en de politie haar niet zullen kunnen beschermen tegen die broer. Voorts wijst zij op haar ernstige psychologische problemen en het feit dat zij een kwetsbaar persoon is die al twee keer een zelfdoding heeft geprobeerd en zwaar getroffen is door automutilatie.

Middels een aanvullende nota van 5 december 2019 brengt verzoekende partij, en zij licht dit ter terechtzitting toe, nieuwe elementen bij waaruit moet blijken dat zij niet langer beroep kan doen op de bescherming die haar in Griekenland werd toegekend. Zij stelt heden te vrezen voor de broer van haar vriendin R.D. waarmee zij in Griekenland een relatie zou hebben aangegaan.

4.2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat zij een partner heeft (zie adm.doss., verklaring DVZ 23 oktober 2018, rubriek 15 b; notities persoonlijk onderhoud 12 maart 2019, p. 10), terwijl zij volgens haar laatste verklaringen reeds in Griekenland een relatie zou zijn aangegaan met R.D. (aanvullende

nota, p. 2; aanvullende nota, stuk 2, PV van verhoor d.d. 2 december 2019). Dat verzoekende partij deze relatie nooit eerder vermeld heeft, ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid ervan, doch het zet tevens verzoekende partij haar algemene geloofwaardigheid op de helling en het ondergraaft daarenboven ook haar beweringen als zou zij, net als haar partner, door de broer van haar partner worden bedreigd.

De bij de aanvullende nota van 5 december 2019 gevoegde afschriften van een conversatie via WhatsApp tussen wat blijkt R.D., de verklaarde partner van verzoekende partij, en haar broer (stuk 3), en het PV van verhoor van R.D. bij de politie d.d. 2 december 2019 (stuk 2), vermogen de beweringen van verzoekende partij ter zake niet onmiskenbaar aan te tonen. Zo ontbeert de conversatie gevoerd via WhatsApp elke bewijswaarde daar eender wie om het even wat kan berichten. Dergelijke WhatsApp-conversaties kunnen makkelijk geësceneerd of zelf gefabriceerd worden en het ontbreekt de neergelegde schriftelijke weergave ervan dan ook aan objectieve bewijswaarde. Wat betreft het proces-verbaal van het verhoor bij de Antwerpse politie, stelt de Raad vast dat dit is opgesteld op basis van de verklaringen van R.D. waarbij de echtheid ervan echter niet is aangetoond. Het louter bij de politie melding maken van bepaalde feiten vormt op zich geen bewijs van de waarachtigheid ervan. Deze stukken volstaan derhalve niet om de verklaringen van verzoekende partij ter zake voor waar aan te nemen.

Wat betreft de Griekse verblijfsdocumenten van beweerdelijk de broer van R.D. die verzoekende partij als bijlage bij de aanvullende nota voegt (stuk 4), stelt de Raad vast dat dit onleesbare kopieën betreft waarvan de inhoud niet kan worden nagegaan.

4.2.2. Hoe dan ook, in zoverre toch kan/zou worden aangenomen dat verzoekende partij een vriendin heeft, R.D., en dat zij bedreigd wordt door de broer van haar vriendin, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij voor wat betreft deze beweerde problemen niet aantoonbaar geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de in Griekenland aanwezige autoriteiten. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt immers dat zij na haar aankomst op Chios in bescherming werd genomen door de politieagenten van het kamp en dat zij op haar welzijn en veiligheid hebben gelet. Verzoekende partij kon er blijkens haar verklaringen op bescherming van politieagenten rekenen. Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat, zo toch geloof wordt gehecht aan haar recentste verklaringen omtrent haar relatie met R.D. en het feit haar broer hen naar het leven zou staan, het haar met betrekking tot eventuele (toekomstige) problemen dienaangaande in Griekenland aan bescherming vanwege de Griekse autoriteiten ontbreekt. Voor zover verzoekende partij ter zitting op algemene wijze de mening is toegedaan dat de Griekse autoriteiten en de politie haar niet zullen kunnen beschermen tegen die bewuste broer, komt zij niet verder dan blote beweringen die zij op generlei wijze aannemelijk maakt.

4.3. Voorts wijzen, wat verzoekende partij haar psychische problematiek betreft, haar verklaringen en de door haar eerder bijgebrachte medische documenten er duidelijk op dat zij wel degelijk toegang had tot medische zorg in Griekenland. Zo werd verzoekende partij meermaals behandeld in het ziekenhuis en kon zij daarnaast in Griekenland op een uitgebreide psychologische begeleiding rekenen. Blijkens haar verklaringen ging zij tijdens haar acht maanden durende verblijf op Chios ongeveer een zevental keer naar de psycholoog, en dit reeds vanaf een maand na haar aankomst in Griekenland (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). De neergelegde Griekse medische documenten, met name het medisch paspoort, psychologisch attest en twee doktersvoorschriften, bevestigen dat verzoekende partij in Griekenland toegang had tot en er kon genieten van medische verzorging.

Dat verzoekende partij met ernstige psychologische problemen kampt, zoals zij ter zitting aanvoert en uit het bij de aanvullende nota gevoegde attest van klinisch psycholoog L.H. van 29 november 2019 blijkt, wordt op zich niet betwist. Echter, zoals reeds overwogen, blijkt uit niets en verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Griekenland geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg aldaar. Wat de in het bijgebrachte attest aangehaalde shockerende gebeurtenissen in Irak en Griekenland betreft, merkt de Raad nog op dat dit louter een weergave bevat van en de psycholoog zich hiervoor slechts kan baseren op verzoekende verklaringen hieromtrent. In het attest valt overigens met betrekking tot verzoekende partij te lezen dat *“In Griekenland werd hij beschermd door de politie uit vrees voor zijn leven”*, hetgeen een bevestiging vormt van haar eerdere verklaringen dienaangaande.

In de mate verzoekende partij haar psychisch kwetsbaar profiel beklemtoont en de Raad haar vraagt wat haar vriendin daar van vindt van haar automutilatie enerzijds en haar pogingen tot zelfdoding anderzijds, komt verzoekende partij niet verder dan de verklaring dat haar vriendin van haar houdt.

Op basis van de door verzoekende partij voorgelegde documenten kan, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, niet worden aangetoond dat haar medische toestand de toegang tot basisvoorzieningen zoals gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt en deze elementen zijn onvoldoende om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Griekenland.

4.4. Verzoekende partij gaat voorts niet in op concrete en pertinente opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 18 september 2019 opgenomen grond te formuleren. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS